

Crònica Musical

CONCERTS

SALA MOZART

Audicions Intimes

Dàrius Milhaud

La Vm
20/2/32

El tercer concert del present curs d'Audicions Intimes fou conflat a Dàrius Milhaud, a Jane Bathori i al quartet Layetà (Joan Altimira, Eduard Franch, Claudi Agell, Sants Sagrera). I la sessió fou dedicada al ben conegut mestre francès. Oïrem, doncs, les següents obres de Dàrius Milhaud: «Poèmes», de Léo Latil (cant i piano); «Trois printemps» (piano); «Mélodies populaires hébraïques» (cant i piano); «Poèmes juifs» (cant i piano); La création du Monde» (piano i quartet de corda).

Després d'haver assistit al Festival Milhaud que tingué lloc al Palau de la Música, ens interessà sentir les obres que queden esmentades, per tal de ben fixar així, en el nostre esperit, les característiques de les produccions de l'autor, conegudíssim, de «L'homme et son désir». Sabem ara que Milhaud és un músic destre. Per què no dir-ho? Algunes de les obres que sentírem a la Sala Mozart ens semblaren superiors a la «Sérénade», per exemple, que Milhaud dirigí al Palau. Les «Mélodies populaires hébraïques» són, en veritat, plenes de caràcter i llur vestimenta pianística és sovint curiosa. I recordem ara una «Eercese» que ens semblà exquisida. Els «Poèmes juifs» són també importants, plens així mateix de caràcter. I el «Chant de laboureur» és realment ben plasmat. Acusa una mà destra en l'art subtil d'escriure música. Milhaud fuig, evidentment, de les fórmules ja massa conegudes, i cerca coses noves. I les obres que havem ja esmentat (com també les altres que completaven el programa) apareixen realment plenes de troballes. Sovint, però, no hi ha, en les pàgines de Milhaud, res més que troballes, que curiositats d'escriptura. Els «Trois printemps» per a piano, són, per exemple, plaents (sobretot tocats, sonats, com sap ferlos sonar Milhaud), però més que obres pròpiament dites, fan sovint l'efecte que hom sent lleus i suaus i subtilíssims remoreigs. I ultra les dolçors, les sorpreses sonores, hom voldria, tanmateix, una mica de «musicalitat». Però es tracta — repetim-ho — de produccions innegablement plaents. I afegirem ara que no apareixen pas allunyades de Debussy i del seu ambient. No representa, doncs, cap reacció contra el debussyisme i contra les seves ja ben típiques i avui ja ben conegudes suavitats.

Els «Poèmes» de Léo Latil que Milhaud ha musicat, són també curiosos, però ens semblaren prestament monocrònics, ja que, en escriure'ls, el seu autor emprà gairebé sempre uns mateixos procediments. I hom es cansa, realment, de sentir-se tot-hora dins d'un mateix ambient..., sobretot si el susdit ambient no és el que crea, amb les seves obres, una personalitat forta. Cansa, sí, l'abús d'un mateix caient, d'un idèntic matís.

La «Suite» de concert, treta del ballet: «La création du Monde», té també el seu interès. Hi ha, en la susdita «suite» més d'una curiositat, més d'una lllaminadura d'escriptura. Ens agradà sobretot el «Preludi» i la «Romance».

Repetim que, en general, ens interessà més la música de la sessió íntima de la Sala Mozart que la música del Festival del Palau.

La senyora Bathori (que havíem ja aplaudit fa molts anys) cantà amb traça les produccions de Milhaud.

El Quartet Layetà col·laborà també intel·ligentment a la sessió que ens ocupa.

I Dàrius Milhaud provà de manera evident que coneix bé el piano. Tocà traçudament, exquisidament, les seves obres. I el piano, sota els seus dits hàbils, sonava dolçament.

F. LL.